

NS-Nieuwsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1129

03.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Onbekende helden van het blanke ras

Deel 2

Fritz Julius Kuhn

Op 6 oktober 1958 hief George Lincoln Rockwell voor het eerst sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog het hakenkruis omhoog. In zijn autobiografie, *This Time the World*, maakt de voormalige commandant van de Amerikaanse marine duidelijk dat hij die dag beschouwde als het officiële begin van het Amerikaanse nationaalsocialisme in het post-Hitler tijdperk. Hoewel Commander Rockwell zeker de beroemdste leider was die de beweging in de Verenigde Staten voortbracht, was hij niet de eerste. Er waren anderen, twintig, zelfs dertig jaar en meer voor zijn tijd. Hun namen, daden en lot werden bijna volledig uitgewist door de catastrofe van de oorlog die zich tussen hun strijd en de zijne bevond. Maar de best herinnerde van deze vooroorlogse Nationaal Socialisten

Fritz Julius Kuhn

behoorde tot een fenomeen dat door een antagonistische pers onnauwkeurig omschreven werd als "de Duits-Amerikaanse Bund".

Zelfs vandaag de dag krimpen sommige nationaalsocialisten, Amerikaanse en andere, nog steeds ineen van schaamte bij het noemen van deze naam. Ze beschouwen de Bund als een zeer kwalijke vergissing, iets dat beter vergeten kan worden, vooral omdat het de vijanden volledig in de kaart speelde door het idee te voeden dat het nationaalsocialisme slechts een Duits complot was om de V.S. over te nemen. Maar de waarheid, zoals onthuld door de Joodse auteur van *The Nazi Movement in the United States*, was iets heel anders. Hoewel hij van nature vijandig staat tegenover zijn onderwerp, geeft Sandar Diamond niettemin een geloofwaardige kijk op de Bund, grotendeels (en verrassend) ongekleurd door standaard beschimpingen. Dit is de enige echte geschiedenis van die controversiële organisatie die beschikbaar is. Toch is het op zijn minst een adequaat verslag van een belangrijk deel van het erfgoed van onze beweging.

Meer dan een paar kameraden zouden protesteren dat de Bund helemaal geen deel uitmaakt van ons erfgoed; dat haar volgelingen niets meer waren dan kortzichtige Teutoonse nationalisten, die "Arisch" slechts als een synoniem voor "Duits" beschouwden. Met andere woorden, ze gaven niets om de wereldwijde wit-rationale eenheid die Rockwell in het nationaal-socialisme zag en streefden er alleen naar om Duitse gemeenschappen in de Verenigde Staten te organiseren. Een dergelijke interpretatie is volgens Diamond's geloofwaardige onderzoek marginaal accuraat. Interessant genoeg werd hij ertoe aangezet om zijn boek uit te brengen, meer dan vier decennia na de gebeurtenissen waarover hij schrijft, door de White Power heropleving van het midden van de jaren 70, gecentreerd in het Midwesten in het algemeen en Chicago in het bijzonder, hoewel geenszins exclusief. Zonder deze hedendaagse strijd daadwerkelijk te noemen, wilde Diamond door middel van gevolgtrekkingen laten zien dat er parallellen te trekken waren met de Bund. Misschien had hij gelijk. Of we het nu wel of niet kunnen omarmen als een pure nationaalsocialistische organisatie, de Bund is onlosmakelijk verbonden met onze historische, zo niet geheel ideologische afstamming, of we dat nu leuk vinden of niet, want het is niet helemaal vergeten door heel veel Amerikanen die de late jaren dertig en vroege jaren veertig hebben meegemaakt. Bovendien is de waarheid niet zo vreselijk als sommige kameraden misschien denken.

Teutonen en vrienden

De *Amerikaans-Duitse Volksfederatie*, de eigenlijke naam, was niet de eerste manifestatie van het nationaalsocialisme in de Verenigde Staten. Al in maart 1923 (acht maanden voor de Putsch in München) wapperde de hakenkruisvlag voor het eerst in Amerika vanuit een woonhuis aan de noordkant van Chicago. De vlag was gehesen door een paar mannen, meestal immigranten uit de hongersnood in het naoorlogse Duitsland, die zich hadden verenigd in de *Teutonia Club*. Ze telden misschien niet meer dan een dozijn leden en hun doel was om hun gemeenschappelijke liefde voor het nationaalsocialisme te delen, meer niet. Hun club was, zoals de naam al aangaf, slechts een club zonder politieke doelen, behalve het inzamelen van kleine geldbedragen als donaties voor Duitsland en Hitlers strijd.

Na 9 november, na het debacle in München, arriveerden enkele vluchtelingen van de mislukte putsch in Amerika en sloten zich aan bij de kleine groep kameraden uit Chicago, die de naam van de groep veranderden in de *Teutonia Association*. Tegen de tijd dat Hitler tot kanselier werd gekozen, op 30 januari 1933, telde de *Teutonia Association* 500 broederlijke leden, voornamelijk in Chicago, Detroit en New York. Het was in deze tijd dat de Teutonia kameraden hun gelukkigste succes behaalden, toen ze de eigenaar van een van Chicago's bekendste restaurants, de Red Star Inn, aan Clark Street in de buurt van North Avenue, overhaalden om een enorm hakenkruis spandoek van het dak te hijsen om de triomf van de Fuehrer te vieren! Maar het hijsen van die vlag betekende ook de komst van een zeer ernstig probleem.

Door de verkiezingsoverwinning van de nationaalsocialisten werden de Teutonen plotseling overspoeld door duizenden aanvragen voor lidmaatschap. Omdat er geen formele organisatie was om de overweldigende toestroom van interesse op te vangen, moest de vereniging worden opgeheven en in plaats daarvan werd er een nieuwe structuur opgezet om met een massaal ledenbestand om te gaan: *Vrienden van het Nieuwe Duitsland*. Ondanks de groeiende omvang bleef F.O.N.G., zoals het algemeen bekend stond, een broederlijke instelling van Duits-Amerikanen die de lof zongen van Adolf Hitler tijdens picknickuitstapjes en in biercafés. Het onschuldige karakter zou echter niet lang standhouden.

Begin april lanceerden het Amerikaanse Joodse Congres en de B'nai B'rith een landelijke boycot van alle Duitse winkels in de Verenigde Staten, zelfs als de eigenaars al generaties lang Amerikanen waren. De Joden eisten: "Koop geen Duitse goederen!". Plotseling werden de ruiten ingegooid van delicatessenwinkels,

muziekwinkels of speelgoedwinkels die lange tijd onopgemerkt deel hadden uitgemaakt van het Amerikaanse stadsbeeld, hun klanten werden uitgescholden voor "fascisten!" en hun eigenaars werden bedreigd met geweld, dat soms ook daadwerkelijk werd gebruikt voor een ongelukkige winkelier.

Die zomer organiseerden de Joden en hun niet-Joodse lakeien een groot media-evenement toen ze de enorme Madison Square Garden in New York huurden en vulden. Het was het toneel van een schijnproces, waarin Adolf Hitler en zijn volgelingen werden beschuldigd van "misdaden tegen de menselijkheid". De Joden, die volop aandacht kregen in de pers, op alle grote radiozenders en in de Hollywood journaals, vertelden over massamoorden en vernietigingskampen; ze rolden over de vloer in ongecontroleerde paroxismes van spugende haat en scheurden hun kleren in de beste oudtestamentische stijl - en dat allemaal jaren voordat de zogenaamde "Endlösung" op gang zou komen. Het was natuurlijk een opwarmertje voor die ultieme daad van Joodse wraak, de naoorlogse Neurenbergprocessen. Met hun Talmoedische obsessie voor "de Wet", was niemand verbaasd over de veroordelingen van Hitler, bij verstek (dezelfde uitdrukking die opnieuw werd gebruikt in Neurenberg en nog steeds actueel is, wanneer een tachtigjarige beschuldigd van een nationaal-socialistisch verleden wordt aangewezen door de Joden), noch over het voorspelbare doodvonnis dat met uitzinnige vreugde werd begroet door de Hebreeuwse vergadering, als een scène uit Purim. Dat deze hysterische handelingen plaatsvonden nadat Hitler nog maar een paar maanden aan de macht was en meer dan tien jaar voordat de nep "Holocaust" zou zijn begonnen, kwam ook niet als een verrassing voor iemand die bekend is met de Joden. In feite was het wraakzuchtige showproces hun officiële oorlogsverklaring aan het nationaal-socialistische Duitsland. Ze beloofden in het openbaar aan alle financiële touwtjes te zullen trekken om dat uitdagende land economisch ten val te brengen.

Joden verklaren de oorlog

De hoofdorganisator van het haatproces en een woordvoerder van de anti-Duitse boycot vatte precies samen wat de Joden aan het doen waren. Uitgezonden via het grootste radiostation van New York (WABC) en de volgende dag (7 augustus 1933) gepubliceerd in *The New York Times*, brulde Samuel Untermyer, voorzitter van de *World Jewish Economic Federation*, het volgende: "En zo zal de geschiedenis zich herhalen, maar dat is geen reden waarom we deze terugkeer van een eens zo grote natie naar de Donkere Middeleeuwen zouden toestaan, of waarom we deze 600.000 zielen (Joden) niet zouden redden van de martelingen van de hel,

zoals we kunnen doen met de hulp van onze christelijke vrienden, als we de wil hebben om te handelen. Ieder van jullie, zowel Jood als niet-Jood, die nog niet heeft deelgenomen aan *deze heilige oorlog* (cursief van de auteur), zou dat nu en hier moeten doen. Het is niet voldoende dat jullie geen goederen kopen die in Duitsland gemaakt zijn. Je moet weigeren zaken te doen met elke handelaar of winkelier die in Duitsland gemaakte goederen verkoopt of die Duitse schepen of scheepvaart steunt. Wat we voorstellen en waar we al ver mee zijn, is het instellen van een puur defensieve economische boycot die het Hitler-regime zal ondermijnen en het Duitse volk bij zinnen zal brengen door de vernietiging van hun exporthandel, waar hun bestaan van afhangt. Tot slot wil ik u nogmaals bedanken voor deze hartverwarmende ontvangst en u verzekeren dat wij, met uw steun en die van *onze miljoenen niet-joodse vrienden* (cursief van de auteur), de laatste nagel in de kist van onverdraagzaamheid en fanatisme zullen slaan!"

De hatelijke toon van Untermeyers tirade over dood en vernietiging is duidelijk, zelfs in gedrukte vorm, zonder het voordeel van zijn opgewonden, hoge, nasale stem. Door al zo vroeg in het spel voor de ondergang van Duitsland te pleiten, gaf hij actief invulling aan de *Protocollen van de Geleerde Ouderen van Zion*, waarin staat: "We moeten in staat zijn om op elke daad van oppositie te reageren door oorlog te voeren met de burens (Untermeyers "niet-joodse vrienden") van dat land dat het waagt om zich tegen ons te verzetten" (Punt 3, Protocol VII). Toen economische agressie uiteindelijk werd omgezet in militaire agressie, zoals altijd, werd Untermeyers verklaring uit 1933 namens het Joodse Wereldrijk niet vergeten. Maurice L. Perlzweig, hoofd van de Britse afdeling van het *World Jewish Congress*, verheugde zich: "Het *World Jewish Congress* is al zeven jaar in oorlog met Duitsland!". (*Toronto Evening Telegraph*, 26 februari 1940) Hij werd bijgevallen door Geoffrey Mander, in de *Jewish Standard* van Londen, 17 april 1941, toen hij zei: "De zaak van de Joden over de hele wereld is de zaak waarvoor Groot-Brittannië en haar bondgenoten vechten." De *Jewish Mirror* van New York citeerde in oktober 1942 Ludwig Lewisohn, een van de invloedrijkste mannen ter wereld, als een machtsfiguur in de *Zionistische Organisatie van Amerika*: "Het Joodse volk is het symbool van de aard van deze oorlog. Niemand anders. Niets anders. Dit is het alfa en omega, het begin en het einde van de hele zaak! "

Amerikaanse Stormtroepen ontstaan

Omdat de Amerikaanse autoriteiten natuurlijk niet bereid waren om Duits-Amerikaanse zakenlieden tegen de Joden te beschermen, ging er een noodkreet uit

naar de F.O.N.G. De organisatoren reageerden door een volledig vrijwillige veiligheidsdienst op te richten, geüniformeerde mannen die wacht liepen voor bedreigde etablissementen en pamfletten verspreidden waarin het dilemma vanuit Duits-Amerikaans perspectief werd uitgelegd. De activisten van de O.D. ("Ordnungs Dienst") speelden een belangrijke rol in het redden van kleine Amerikaanse bedrijven van de ondergang tijdens de depressie en beschermden tegelijkertijd lijf en leden tegen Joods straatterrorisme.

Aan de andere kant van de Atlantische Oceaan waren de leiders in Berlijn niet blind voor de ontwikkelingen in de Verenigde Staten. De acties van de Joden daar waren voorspelbaar en hun wurggreep op de meeste publieke informatiemiddelen werd eveneens gewaardeerd. Het oude N.S.D.A.P.-A.O., een bureau van de partij dat speciaal was opgericht voor communicatie tussen nationaal-socialisten in binnen- en buitenland, werd geleid door Ernst Bohle. Hij werd geboren in Engeland en bracht zijn jeugd door in Zuid-Afrika voordat hij in 1923 naar de Universiteit van Berlijn ging voor een Bachelor of Commerce. Geïnspireerd door de dramatische gebeurtenissen van die november sloot hij zich aan bij Hitlers prille beweging en klom snel op tot staatssecretaris in het ministerie van Buitenlandse Zaken, niet in de laatste plaats vanwege zijn uitgebreide persoonlijke kennis van de wereld buiten Europa, met name met Engelssprekende landen. Bohle was zich ervan bewust dat alle verklaringen over de werkelijke aard van de Joodse boycot, uitgegeven door zijn kantoor, ofwel zouden worden zwartgemaakt door de Joodse nieuwsmedia in Amerika, ofwel zouden worden verdraaid om anti-Duitse doeleinden te dienen. Bohle stuurde folders, boeken en films naar de F.O.N.G. De organisatoren stelden deze materialen beschikbaar als waarheidsgetrouwe tegenpropaganda voor de kwaadaardige public relations campagne van Untermeyer en zijn koosjere soortgenoten.

Bohle wilde het volume van zijn informatiezendingen enorm vergroten. Maar hij wilde graag dat dit materiaal door binnenlandse Amerikaanse groepen zou worden verspreid. Zolang zijn literatuur en films uitsluitend via de Duitse gemeenschap hier werden verspreid, zouden Amerikanen logischerwijs aannemen dat het niets meer was dan "Nazi-propaganda" en ze zonder meer afdoen als de bevooroordeelde standpunten van een vreemde mogendheid. Hij wilde de welwillendheid en vriendschap van het Nieuwe Duitsland tegenover Amerika tonen. Er was in die tijd zeker een inheemse nationaalsocialistische organisatie actief, het *Zilverhemden Legioen*. Maar de leider ervan, William Dudley Pelley, die al nauwkeurig in de gaten werd gehouden door de F.B.I. en onderzoekscommissies van het Congres, koos ervoor om slechts beperkte hoeveelheden van het Berlijnse ma-

teriaal te verspreiden, omdat hij niet van plan was om de beschuldiging van zijn vijanden te staven dat de Silver Shirts agenten van een andere regering waren.

Terwijl Bohle zich inspande om de positie van het Derde Rijk voor het Amerikaanse volk aanvaardbaar te maken, gingen de leiders van de F.O.N.G. in de tegenovergestelde richting. Hun inspanningen waren meer gericht op het organiseren van de Duitstalige gemeenschappen in de V.S. om alle Duitsers in Amerika deel te laten uitmaken van het Vaderland, met slechts secundaire aandacht voor de rest van de bevolking. De resultaten waren voorspelbaar. Duitsers in Amerika behielden, net als alle immigranten, sentimentele en culturele banden met hun geboorteland, maar ze waren in al het andere eerst Amerikaan geworden en namen aanstoot aan alle pogingen om hen te politiseren door personen die ze nu als vreemdelingen beschouwden. "In wezen waren Duitse immigranten en hun nakomelingen Amerikanen geworden en wilden Amerikanen blijven. Ze hadden er een hekel aan dat hun trouw aan hun geadopteerde land werd gecompromitteerd door landgenoten in de F.O.N.G.

De meeste niet-Duits-Amerikanen begonnen het nationaalsocialisme te zien als niets meer dan een andere versie van het communisme, een complot om de macht over te nemen; Stalin gebruikte arbeiders, Hitler gebruikte Duits-Amerikanen; dat was het enige verschil dat ze begrepen. Ontzet en woedend door de ongunstige verschuiving in de opinie, beval Bohle de F.O.N.G.-directeuren om alle Duitse staatsburgers uit te wijzen, verminderde drastisch de materiaalzendingen naar de Verenigde Staten en gaf de beroemde openbare verklaring uit:

"Het nationaalsocialisme is niet voor de export." De *Vrienden van het Nieuwe Duitsland* hadden grote schade toegebracht aan de reputatie van dat land in Amerika, door in de kaart te spelen van de Joodse vijand en Bohle hoopte dat ze snel zouden opklappen. Toen hun inspanningen afnamen en er onenigheid uitbrak tussen de leiders, waren de dagen van F.O.N.G. inderdaad geteld. Maar het Amerikaanse nationaalsocialisme leed eronder.

Amerikanen en het Derde Rijk, een wederzijdse liefdesaffaire

Gelukkig verbeterden de Amerikaanse relaties met Duitsland hierdoor dramatisch, niet op regeringsniveau natuurlijk, maar het Amerikaanse toerisme in Duitsland steeg in het midden van de jaren 1930. Diamond geeft toe: "Bezoekers overspelden het Derde Rijk. Het was de zomer van de Duitse Olympische Spelen. Pen-

sions en hotels zaten vol en buitenlanders vergaapten zich aan de nieuw aangelegde Autobahn en overheidsgebouwen in de hoofdstad. Velen keerden terug naar huis in de overtuiging dat de geest van het Nationaal Socialisme niet slechts een propagandacreatie was." Hij noemt "de stroom van Amerikaanse toeristen die Duitsland bezochten. Amerikanen waren bekende bezienswaardigheden in het Rijnland, tijdens de Olympische Spelen in Berlijn in 1936 of tijdens een bezoek aan de beroemde middeleeuwse ommuurde steden Noerdlingen of Rothenburg an der Tauber. De Olympische Spelen eindigden op 16 augustus. Hoewel veel buitenlandse bezoekers Duitsland verlieten, bleef een even groot aantal en maakte afspraken om de Partijdagen (Reichsparteitag der Ehre, of de "Erepartijendag van het Reich") bij te wonen, die op 8 september begonnen." En, in tegenstelling tot het IJzeren Gordijn beleid van de Sovjet-Unie ten opzichte van haar eigen burgers, "bezochten Duitsers de Verenigde Staten ook in groten getale." Hitler hoefde zich duidelijk geen zorgen te maken over overlopers. Hij had zelfs terloops in een dinergesprek rond deze tijd gezegd: "Iedereen die Duitsland wil verlaten, laat hem of haar gaan. Ik zal ze niet in de weg staan. Als ze niet blij zijn met wat we proberen te doen, moeten ze hier niet blijven. De deur staat altijd open."

Net toen de Jodenboycot werd verslagen door zijn revolutionaire economische beleid en het Reich een culturele magneet was geworden voor bewonderaars uit de hele wereld, kreeg de op sterven na dode F.O.N.G. een nieuwe impuls, tot groot ongenoegen van Bohle. *De Vrienden*, geïrriteerd door eindeloos gekibbel, gaven hun autoriteit over aan een organisatorische dynamo genaamd Fritz Kuhn. Hij maakte een vliegende start door de F.O.N.G. op te heffen en te vervangen door de *Amerikadeutscher Volksbund*, of de *Amerikaans-Duitse Volksbond*, later beter bekend als de Bund. Op 29 maart 1936 werd de 39-jarige Kuhn gekozen tot Bundesleiter (Bund-leider) om "een krachtige cultische organisatie" te creëren. Diamond gaat verder met erop te wijzen dat "tijdens de jaren van Fritz Kuhn de Amerikaanse Nazi Bund veranderde van een gefractioneerde en ineffectieve groep in het instrument van een actieve beweging. De zakenman Kuhn slaagde erin om de Bund om te vormen van een met schulden overladen groep die afhankelijk was van nazi-Duitse steun, tot een zelfvoorzienende, geldverdienende organisatie", met 55 afdelingen in 7 regio's verspreid over de Verenigde Staten. Er waren regionale hoofdkantoren in Los Angeles, Denver, Dallas, Chicago, Detroit, Atlanta en New York, met tientallen kleinere subeenheden in bijna elke staat. Bijeenkomsten van tienduizenden juichende volgelingen waren niet ongewoon op Bund-bijeenkomsten in het hele land. Wat voor een man kon zo'n transformatie teweegbrengen?

De New Bund Leader heeft het woord!

Fritz Julius Kuhn werd geboren op 15 mei 1896 in München. Toen de Eerste Wereldoorlog begon, was hij een jonge vrijwillige mitrailleursschutter in de Beierse infanterie aan het Westelijk Front. Door zijn intelligentie en moed bereikte hij de rang van luitenant en ontving hij talrijke onderscheidingen voor moed, waaronder het IJzeren Kruis Eerste Klasse. De capitulatie van de keizer ontketende de krachten van het militante communisme in de straten van zijn geboortestad, waar hij zich in 1921 aansloot bij de ontlukende N.S.D.A.P.. Datzelfde jaar schreef hij zich in aan de Universiteit van München, waar hij scheikundig ingenieur studeerde en zijn medestudenten, waaronder Elsa, zijn verloofde, op de hoogte bracht. Als deelnemer aan de Putsch die twee jaar later mislukte, vluchtten hij en zijn verloofde onder bedreiging van arrestatie naar Mexico City. Daar trouwden ze en kregen twee kinderen, een zoon en een dochter. De volgende vier jaar was Fritz een succesvol chemicus, maar er kwam een beter aanbod van de Ford Motor Company, dus verhuisde hij met zijn gezin naar Detroit en werd hij genaturaliseerd staatsburger. In 1933 sloot hij zich aan bij de *Vrienden van het Nieuwe Duitsland* en klom snel op tot leider van het Midden-Westen tegen de tijd dat de bestuurders van de F.O.N.G. hem unaniem de leiding gaven over hun wankelende organisatie.

Persoonlijk hing Fritz Kuhn met zijn grote botten op een beerachtige manier aan zijn gestalte die zijn vijanden intimideerde. Maar zijn naaste kameraden kenden hem het best om zijn zachtaardige manieren en sentimentele hart. De man die vanaf het podium tegen de Joden kon brullen, hilde ook elke kerst als hij "Stille Nacht" hoorde, omdat het hem deed denken aan het huis van zijn jeugd. Met een ironisch gevoel voor humor stuurde hij ooit Martin Dies, het paranoïde conservatieve congreslid dat antisemitisme wilde verbieden, vrijkaartjes voor een bijeenkomst van de Bund. Bovenal werd Kuhn gekenmerkt door een fel gevoel van loyaliteit, eerlijkheid en correct gedrag met betrekking tot het nationaalsocialisme. Zoals hij ooit verklaarde: "Dienstbaarheid wordt niet gecompenseerd door gunsten of privileges. Alleen door een geest van vreugdevolle zelfopoffering zullen we zegevieren." Hier was de oude soldaat, de veteraan van de loopgraven, die een beroep deed op de hogere instincten van zijn toehoorders. Zoals zelfs Diamond toegeeft: "Over het algemeen waardeerden zijn volgelingen zijn werk hoog."

De nieuwe Bund-leider kon de beweging nieuw leven inblazen door ze te veramerikaniseren. Hij was niet langer bezig met het politiseren van de meestal onwil-

lige Duitse gemeenschap ten koste van de bredere blanke gemeenschap. Kuhn "betreurde het lot van Duits-Amerika; hij kon niet begrijpen waarom het vooroudelijke wortels aan het verbreken was ten gunste van Joods Amerika." In plaats daarvan begonnen Amerikanen van alle nationaliteiten zich te scharen achter het hakenkruis. Een typische Bund bijeenkomst in februari 1939 werd toegesproken door de niet-Duitse spreker Russell Dunn. Zijn publiek bestond voor 30% uit Angelsaksen, Scandinaviërs en Slaven, voor 25% uit Ieren en voor 20% uit Italianen; nauwelijks een kwart van de toehoorders was Duitser. Diamond schrijft: "De deelnemers aan de openbare functies waren voornamelijk niet-Duits. Meer en meer merkten waarnemers dat de bijeenkomsten werden bijgewoond door anti-Britse Ieren uit de arbeidersklasse, opkomende Russen, Italiaanse ex-militairen, Coughlinites (volgelingen van de immens populaire 'radiopriester' Francis Coughlin) en autochtone Amerikanen uit de lagere middenklasse en arbeidersklasse."

Kuhn knoopte ook werkrelaties aan met bijna elke rechtse en racistische groep in de Verenigde Staten, vooral met het *Silver Shirt Legion*, Amerika's eerste echte nationaalsocialistische organisatie: "Vaak marcheerden de Bundisten zij aan zij met Josef Santi's *Liktor Associatie*, John Finzio's *Circolo Mario Morgantini* (beide groepen waren afdelingen van de *Italiaanse Zwarthemden*), de *Oekraïense Bruinhemden* en met overblijfselen (sic) van Pelley's *Zilverhemden* en Deatherage's *Amerikaanse Nationalistische Confederatie*. Het Amerikaanse nationaalsocialisme kwam tot zijn recht en was zelfs een voorbode van de talrijke niet-Duitse S.S.-eenheden die in het volgende decennium tegen de Sovjet-Unie zouden vechten. Uitwisselingen van literatuur en zelfs leiders waren aan de orde van de dag: "In (het Bund) Camp Nordland in New Jersey waren vertegenwoordigers van de Ku Klux Klan en Salvatore Caridi, voorzitter van het North Hudson chapter van de Italiaanse Ex-Combattenti, vaak sprekers geweest." Zo'n beschaafde samenwerking stond in schril contrast met de kleinzielige bitterheid die de steeds machtelozer wordende rechtervleugel in Amerika de afgelopen 50 jaar kenmerkte.

Nationaal Socialisme met een menselijk gezicht

Maar er was nog een andere reden voor de groei van de Bund: "Kuhns succes was gedeeltelijk te danken aan zijn vasthouden aan het leiderschapsprincipe." Hij gaf het hele lidmaatschap dezelfde grondgedachte mee die de gespierde maar flexibele organisatie van de N.S.D.A.P. had gecreëerd: Absolute autoriteit over volgelingen; absolute gehoorzaamheid aan leiders. Deze militaire manier van werken was noodzakelijk geworden door de gewelddadige tegenstand die de Bundisten

ondervonden van militante communisten en hysterische Joden. Maar de Bund was aantrekkelijk om meer dan zijn dramatische marsen, rally's en straatgevechten: "Veel jonge mannen van in de twintig werden aangetrokken door de aantrekkingskracht van de broederlijke activiteiten van de Bund, die een allesomvattend atletiekprogramma omvatten. Tegen de zomer van 1936 deden de twee voetbalteams van de Bund, Hansa en Hamburg, mee aan toernooien in de staat New York. Er waren ook competitieve tennis-, hockey-, zwem- en skiteams. Voor de niet-competitievellingen sponsorde de Bund ski-weekenden in de Catskill Mountains. Elke donderdagavond om negen uur hield de Bund een "Bieravond", en voor degenen die niet van alcohol hielden, een "Koffie-uurtje". Drank en broodjes waren gratis, er werden speelkaarten uitgedeeld en gratis films vertoond." Er waren ook zeer interessante diapresentaties van de nieuwe kunst, muziek en architectuur van het Derde Rijk.

Misschien wel het aantrekkelijkst van allemaal waren het halve dozijn ruime campings die door de Bund in een prachtige natuurlijke omgeving werden geëxploiteerd. Hiertoe behoorden Wisconsin's "Hindenburg", in de buurt van Grafton; Pennsylvania's "Deutschenhorst"; "Nordland", in New Jersey; Long Island's "Siegfried", in Yaphank en de Michigan "Efdende", in Pontiac. Deze uitgestrekte eigendommen waren nationaal-socialistisch grondgebied, waar de architectuur in Viking-stijl, de verschillende uniformen en vooral de gemeenschappelijke geest van een volkse gemeenschap een wereld voor blanken *bij uitstek vertegenwoordigden*. De meest enthousiaste bezoekers van de Bund-kampen waren zeker de 600 kinderen die van juni tot september 1937 speelden en leerden op "Hindenburg" en "Nordland". Wat een "camp-out" moeten zij hebben gehad! Nadat jongens en meisjes in de herfst terugkeerden naar hun gewone openbare of parochiale scholen, waren hun eerste composities, "Hoe ik mijn zomervakantie doorbracht", ongetwijfeld oogverblindende lectuur voor hun leraren! Zelfs Diamond betreurt het dat de kinderen "van hun zomer lijken te hebben genoten," en dat is nog zacht uitgedrukt.

De mooie en brandschone kampen waren zo'n populair succes dat ze extra inkomsten genereerden voor de Bund, die het hele jaar door huisjes verhuurde. De rest van de inkomsten kwam uit contributies, bijdragen van supporters, de verkoop van tijdschriften en advertenties. Onder de prestigieuze adverteerders in de Bund-publicaties bevonden zich de Schlitz Brewing Company, Telefunken Records, Hapag-Lloyd Lines en de Hamburg-America Steamship Company. Een paar maanden nadat Kuhn tot leider was gekozen, was de Bund financieel volledig zelfvoorzienend. "Hij blies de belegerde Bund nieuw leven in en deed dat zonder

hulp van Duitsland."

Een toevallige ontmoeting met de Fuehrer

Ondanks Kuhns prachtige verwezenlijkingen was Bohle nog steeds bezorgd dat de Bund voor de meeste Amerikanen "te Duits" leek en, hoe verkeerd ook, leek op een subversieve tak van het Derde Rijk in de Verenigde Staten. Kuhn bevestigde dat de Bund, ondanks al zijn expansie, was gebleven wat het altijd was geweest, sinds de begindagen van de *Teutonia Association* - een club, veel meer broederlijk dan politiek. Bohle had echter zijn bedenkingen en weigerde officiële erkenning van de Bund, die literatuur van de A.O. ontving, maar verder niets. Gedurende haar hele geschiedenis was de relatie van de Bund met Duitsland koel en afstandelijk. De nationaal-socialisten in Duitsland hoopten elke indruk te vermijden dat ze zich met de interne aangelegenheden van andere landen bemoeiden.

Bohle's kantoor had zeer uitgesproken ideeën over de A.O. en de noodzaak om verdenking overzee te vermijden: "Het doel is om Duitsers in het buitenland aan te moedigen om een houding van strikt respect voor de wetten en gewoonten van het land waar ze te gast zijn te handhaven, terwijl ze tegelijkertijd nooit hun geboorteland vergeten. De *buitenlandse organisatie* (de A.O.) helpt alle Duitsers in het buitenland om in contact te blijven met hun moederland en haar idealen in hun dagelijks leven hoog te houden." Bohle vond heel scherp dat de Bund, met al zijn veramerikanisering, de strikte standaard die hij voor de A.O. had gesteld, in gevaar bracht. Die buitenlandse naam, *Amerikadeutscher Volksbund*, moest weg voor iets dat meer Amerikaans klonk. Wat on-Amerikaans klinken betreft, niets was erger dan Kuhns eigen dikke Beierse accent. Kon hij niet iemand anders vinden die Amerikaans Engels sprak?

Maar het hoofd van de A.O. was zeer beschaamd, zo niet geschokt, toen hij een foto op de voorpagina van de *New York Times* zag van de gênante Bund-leider in een vriendschappelijk gesprek met niemand minder dan Adolf Hitler zelf. De vijandige (d.w.z. Joodse) nieuwsdiensten grepen de implicaties van de "Vijfde Colonne" propaganda aan en verspreidden de foto over de hele wereld als een positief bewijs van internationale samenzwering tussen Fritz Kuhn en zijn Fuehrer. Zierend van vernedering wist Bohle dat de Joden grote hoeveelheden politiek hooi maakten van deze verschrikkelijke faux pas, en dat deden ze ook.

Maar de controversiële ontmoeting was helemaal niet zo snode als de wereld

werd wijsgemaakt. Kuhn was toevallig in Berlijn voor de Olympische Spelen, toen hij de kans kreeg, zoals veel buitenlandse bezoekers, meestal gewone mensen, in die tijd, om Hitler te ontmoeten, aan wie hij een geïllustreerde geschiedenis van de Bund presenteerde. De Fuehrer bedankte hem, ze wisselden wat beleefdheden uit over München (Kuhns geboortestad en Hitlers favoriet) en het gesprek eindigde na 15 minuten. Hoe onschuldig de ontmoeting ook was, ze gaf Kuhn een enorme geloofwaardigheid in de VS, tot grote ergernis van Bohle. Het wekte ook de aandacht van verschillende overheidsonderzoekers die elk aspect van de Bundisten onder de loep namen, op zoek naar de kleinste juridische onfatsoenlijkheid waarmee ze gecriminaliseerd konden worden. Zoals Diamond schrijft: "Een probleem waarmee de McCormack-Dickstein-speurders (en) ambtenaren van het State Department werden geconfronteerd, was dat de Bundisten geen enkele bestaande federale wet overtraden. De beschuldiging van on-Amerikaans gedrag was één ding; het bewijzen ervan was iets anders. De procureur-generaal van de Verenigde Staten, Homer Cummings, en F.B.I.-directeur J. Edgar Hoover hadden een onderzoek ingesteld naar de interne aangelegenheden van de Bund en kondigden op 5 januari 1938 aan dat de groep geen federale wetten overtrad. Kuhn geloofde "dat hij binnen het Amerikaanse rechtssysteem moest werken, niet ertegen."

De Madison Square Garden Rally

Uiteindelijk werd de Bund door veel minder mensen gezien als de subversieve organisatie waar Bohle bang voor was, vooral toen de wrok van het volk verschoof van de Bundisten naar de oorlogszucht van president Franklin Roosevelt. De Bund werd een van de vele patriottische groepen die zich luidkeels verzetten tegen zijn pogingen om de Verenigde Staten te betrekken bij militaire agressie tegen Europese racisten. Vandaag de dag, na 50 jaar van niet aflatende propaganda waarin Hitler wordt afgeschilderd als de enige verantwoordelijke voor de Tweede Wereldoorlog, wordt dit nauwelijks meer herinnerd. De Ludlow-resolutie was een anti-Amerikaans plan dat begin 1937 krachtig werd gepromoot door F.D.R. om de federale rechterlijke macht te reorganiseren, die een "nationaal referendum over een oorlogsverklaring" kon uitschrijven. Dit betekende dat het recht om oorlog te voeren, dat in de Amerikaanse grondwet het exclusieve voorrecht van het Congres genoemd wordt, overgelaten zou worden aan opiniepeilingen in kranten. Met andere woorden, als er maar genoeg publieke hysterie opgewekt kon worden door journalistieke en gouvernementele demagogen, kon het Amerikaanse volk met de meest zwakke smoesjes door invloedrijke belangengroepen met ge-

heel eigen verborgen agenda's in elke oorlog worden meegesleurd. Wetende dat het Congres fel gekant was tegen zijn wens om ons land te betrekken in de buitenlandse verwickelingen waar George Washington voor waarschuwde, zocht F.D.R. "de achterdeur naar de oorlog", zoals een historicus het omschreef. De Ludlow-resolutie was een doorzichtige poging van Roosevelt om ongrondwettelijk en zonder aanleiding agressie te plegen tegen de Europeanen, die vochten om hun volkeren te bevrijden van de internationale plutocratie waartoe hij behoorde.

Amerikanen die bang waren voor het ongeleid projectiel in het Witte Huis begonnen Kuhns isolationistische standpunten serieuzer te nemen, te beginnen met een massabijeenkomst in Reading, Pennsylvania, waar 15.000 mensen op afkwamen. Een nog grotere bijeenkomst en de grootste publieke triomf van de Bund vond plaats op 20 februari 1939 in New York City. Madison Square Garden, versierd met kolossale hakenkruisbanners en behangen met slogans van de Bund, was maximaal gevuld met ticketbetalers uit de hele staat. Ze juichten uitbundig toen de gecombineerde fanfares van verschillende regionale hoofdkwartieren het Horst Wessel-lied aansloegen, het nationaalsocialistische volkslied. Terwijl muziek en applaus de grote zaal vulden, marcheerden niet minder dan 3000 geüniformeerde O.D. Stormtroopers in perfecte formatie van de achterkant van Madison Square Garden naar het podium, waar Fritz Kuhn zijn 22.000 toehoorders toesprak. Vlakbij hem torende de 30 voet hoge beeltenis van George Washington, wiens verjaardag ze vierden. Het zorgde voor een zeer actueel thema, waarbij het beroemde "geen buitenlandse verwickelingen" beleid van onze eerste president in contrast stond met het internationale gekonkel van F.D.R. voor nog een buitenlandse oorlog.

De Bund Leader waarschuwde dat de Roosevelt bende, bestaande uit Joodse profiteurs, rasloze plutocraten en communistische subversieven, het Derde Rijk moest vernietigen omdat Hitler een systeem had gecreëerd dat het Duitse volk economisch onafhankelijk maakte van buitenlandse beursinvloeden. Het verlies van het welvarende Duitsland was al erg genoeg voor de internationale geldmensen. Maar landen van buitenaf begonnen gunstig te kijken naar diezelfde ideeën. Als ze zich zouden verspreiden naar andere landen, dan zou de financiële wurggreep van de Joden op de wereld verloren gaan. En deze andere niet-Joodse staten, eveneens geteisterd door marxistische onrust, werden bovendien aangetrokken tot het nationaalsocialisme en het fascisme, de enige ideologieën die sterk genoeg waren om het communisme uit te roeien. Kuhn waarschuwde profetisch dat als de Amerikanen een oorlog tegen de As zouden beginnen, ze die misschien militair zouden winnen, maar politiek zeker zouden verliezen, omdat al

het kwaad dat door Hitler werd opgeruimd weer tot leven zou worden gewekt en verloren zou gaan om Amerika te teisteren. De communistische infiltratie van de Amerikaanse regering zou onze vrijheden vernietigen, het marxisme zou het Amerikaanse denken doordringen en hordes gewapende negerbavianen zouden stedelijke misdaadgolven van ongekeerde omvang inluiden. Zoals George Washington de vader was van onze constitutionele republiek, zei Kuhn, zo is Adolf Hitler de vader van ons raciaal nationalisme. De twee sluiten elkaar niet uit. Integendeel, ze vullen elkaar aan als vertegenwoordigers van de politieke en raciale vrijheid van de Arische mensheid.

Hoewel hij met een dik Duits accent sprak waardoor Ernst Bohle ineenkromp van schaamte, werden de woorden van de Bund-leider enthousiast ontvangen. Voor het grootste deel! Zijn toespraak werd soms onderbroken door communistische hacks die de vergadering wilden verstoren. Tot frustratie en teleurstelling van de Stormtroopers sloegen leden van de menigte, woedend over deze vanzelfsprekende marxistische herrieschoppers, de Roden snel tot bloedens toe voordat de bezorgde O.D.-mannen hen te pakken konden krijgen. Gelukkig kwam hun kans later op de avond: "Eén man, Isadore Greenbaum, brak door de rij van O.D.-mannen die Kuhn bewaakten en probeerde de Bundesleiter aan te vallen. De bewaker viel op Greenbaum en sleurde hem van het podium af." Ze deden meer dan dat. Nadat ze hem bijna bewusteloos hadden geslagen, scheurden ze zijn broek af, zelfs zijn onderbroek, en slingerden hem vervolgens lichamelijk en in zijn blote kont voor de 22.000 toeschouwers, die in een kakofonisch gelach uitbarstten om de gedeponeerde kike. Greenbaum mocht met zijn staart tussen zijn benen uit de zaal kruipen, de winterlucht van New York in.

"Een miljoen leden in 1940!"

Madison Square Garden had de cirkel rondgemaakt van het Jodenhaatproces zes jaar eerder. Het massale protest daar vertegenwoordigde het hoogtepunt van de Bund-activiteit. Onder de verschillende spandoeken met opschriften die de immense zaal overdekten, stond er één met de tekst: "Een miljoen leden in 1940!". Dat doel lag misschien buiten het bereik van Fritz Kuhn, maar hoeveel volgelingen trok de Bund eigenlijk aan? Vreemd genoeg weet niemand dat zeker. Vóór de officiële Amerikaanse deelname aan de Tweede Wereldoorlog zouden de ledenlijsten door de Bundisten zelf vernietigd zijn, omdat ze anticipeerden op een anti-nazistische heksenjacht door de federale overheid. Diamond schrijft dat de O.D. Stormtroopers één tiende van het totale ledenbestand uitmaakten. Als dat

juist is, kunnen we bij benadering zeggen dat de Bundisten in Madison Square Garden tot de regio New England behoorden, met extra individuen uit andere hoofdkwartieren ten oosten van de Mississippi. Nog eens 1.500 tot 3.000 personen vormden de overige eenheden. Als we het lage cijfer van 45.000 O.D.-mannen nemen, komen we op een ruw getal van 45.000 Bund-leden. Dit waren kaart-dragende activisten, wier minimumtaken het betalen van contributie, het bijwonen van vergaderingen en het verspreiden van literatuur waren.

Naast de leden waren er ongeregistreerde aanhangers, sympathisanten die op verschillende, onregelmatige manieren bijdroegen aan de beweging. Er waren waarschijnlijk ongeveer een kwart miljoen van zulke personen, aangezien er voor elk lid ongeveer vijf aanhangers stonden; zelfs dit is een voorzichtige schatting. Wat betreft de mensen die gunstig stonden tegenover de Bund en die misschien op een Bund-kandidaat hadden gestemd bij een verkiezing, als ze daartoe de kans hadden gekregen, kan niemand met zekerheid weten. Maar ongetwijfeld zouden enkele miljoenen Amerikanen, misschien wel vijf tot tien miljoen, gebaseerd op de hierboven geciteerde cijfers, hun stem op de Bund hebben uitgebracht. Zulke brede steun en activisme in Amerika maakt voorgoed komaf met de berekende leugen dat het nationaalsocialisme hier nooit enige populaire aanhang heeft gekend. Maar wat de Joden het publiek vertellen en wat ze onderling bespreken, zijn twee totaal verschillende dingen.

Terwijl ze via hun gevangen nieuwsmedia schreeuwden dat de Bund een on-Amerikaans "Paard van Troje" was dat door Hitler was gestuurd om de Verenigde Staten over te nemen, wisten ze dat dit stukje bedrog snel afgezaagd werd in het licht van de immense aanhang van de Bund en de veel grotere isolationistische wrok tegen het oorlogszuchtige gedrag van F.D.R.. Hollywood en de propaganda van de kranten konden de groeiende weerstand van het volk tegen hun plannen niet tegenhouden. Hun dienaars bij de F.B.I. en de onderzoekscommissies van het Congres waren niet in staat om de Bund wettelijk te sluiten.

Proces en gevangenschap

De Joden, nooit een volk geweest dat zich liet afschrikken door niet-Joodse wetigheden, gingen zonder slag of stoot over tot de volgende stap tegen de Bund, om deze van binnenuit te ondermijnen. Door een zeer succesvolle massabijeenkomst te organiseren in het hart van het New York van de Joden zelf, had de Bund-leider meer chutzpah getoond dan ze konden verdragen. Amper twee maanden na de bi-

jeenkomst in Madison Square Garden werd hij beschuldigd van valsheid in geschrifte en diefstal door de officier van justitie van die stad, de politiek ambitieuze Thomas Dewey. Dewey hoopte Joodse steun te winnen voor zijn aanstaande presidentiële campagne door hun aartsvijand te kruisigen. Ironisch genoeg begon Kuhns proces op 9 november, de verjaardag van de Putsch in München waaraan hij 16 jaar eerder had deelgenomen. Het zou opnieuw een periode van zelfopoffering worden.

Kuhn werd vertegenwoordigd door een bekwame Italiaans-Amerikaanse advocaat: "Sabbatino's verdediging was uitstekend en het leek er even op dat Dewey de zaak niet zou winnen. Sabbatino's aanklachten aten de aanklachten weg." De belangrijkste aanklachten tegen Kuhn, waaronder zijn vermeende verduistering van de opbrengst van 14.548 dollar van de rally in februari, werden geseponeerd. "Uiteindelijk berustte de zaak op de beschuldiging dat Kuhn geen juridisch honorarium van \$ 500 had betaald aan een advocaat die het jaar daarvoor zes Bundisten had verdedigd in de zaak tegen de Duits-Amerikaanse Settlement League." De aanklacht was nietig, maar de aanklager "probeerde de jury ervan te overtuigen dat Kuhn weliswaar beweerde dat hij het honorarium had betaald, maar dat hij in werkelijkheid het geld had gestolen (een lousy \$ 500?!) en het bedrag in het grootboekboek had vervalst. Kuhn hield tot het einde toe vol dat hij onschuldig was."

Door zijn Spartaanse levensstijl en zijn aanzienlijke spaargeld dat hij had verdiend als gewaardeerd chemicus, leek de vermeende diefstal van zo'n laag geldbedrag inderdaad belachelijk in strijd met de werkelijkheid. Bovendien was Kuhns hele leven de Bund. Zoals Sabbatino opmerkte, wees niets in het hele leven van de man op enige oneerlijkheid of ongepast, laat staan crimineel gedrag. Integendeel, hij had zich consequent opgeofferd voor zijn land in de Eerste Wereldoorlog, riskeerde zijn leven in de Putsch van München, gaf zich daarna volledig aan zijn gezin en niet minder onvermoeibaar aan de Bund. Noch hij, noch zijn vrouw bezaten een groot huis, dure auto's, een dikke bankrekening of luxe bezittingen van welke aard dan ook. Maar dit was tenslotte New York City aan de vooravond van de lang gedroomde oorlog van de Joden tegen Hitler. Dus op 5 december werd Fritz Kuhn schuldig bevonden en veroordeeld tot 2,5 tot 5 jaar in Sing Sing.

Het einde van de Bund

Toen de Japanners Pearl Harbor aanvielen, werd de Bund vrijwillig ontbonden.

Het was het donkerste tijdperk voor Amerikaanse nationaalsocialisten. Niet alleen werden ze gedwongen te zwijgen, terwijl de massa's van hun landgenoten vrolijk zwoegden, vochten en soms stierven om hun blanke medemensen in Europa te doden en hun cultuur van de Oude Wereld te vernietigen. Ze keken toe hoe al hun harde werk, dromen, overwinningen en hoop van de afgelopen zes jaar verdampen in oorlogshysterie. Het ergste van alles was dat de Bundisten getuige moesten zijn van de ineenstorting van het Derde Rijk en de weezinwekkende triomf van het Joodse Wereldrijk via zijn legioenen niet-Joodse gedupeerden. Het licht van een ongekend tijdperk van Arische rassengemeenschap en de belofte van een nieuwe Witte beschaving verdween. Voortaan zou de neergang van het Westen de Amerikaanse samenleving meesleuren in de interne vernietiging door precies die krachten waartegen de Bundisten zo lang hadden gewaarschuwd. Het was het begin van het einde van de wereld, en dat wisten ze. Een tijdlang was het te veel om te verdragen. Overweldigd door wanhoop pleegde George Froboese op 16 juni 1942 zelfmoord.

Het trieste lot van Fritz Kuhn

Fritz Kuhn wilde ook dood. Hij kwijnde weg in een federale gevangenis, vergeten door de buitenwereld en veracht door bewakers en gevangenen. Zelfs zijn vrouw, Eisa, en de kinderen waren weg, gerepatrieerd naar Duitsland. Geen man was meer alleen. Tijdens zijn gevangenschap werd hem zijn staatsburgerschap afgenomen en na de oorlog werd hij gedeporteerd. Na een slechte gezondheid werd hij in april 1946 vrijgelaten. De laatste keer dat hij zijn vaderland zag was tijdens de glorie-dagen van het Derde Rijk; nu lag het grootste deel nog steeds in puin van de oorlog die hij probeerde te voorkomen. Hij keerde terug naar zijn geboortestad en vond werk in een kleine fabriek als industrieel chemicus. Maar de wraaklust van de Joden was nog steeds niet bevredigd en al na een jaar vrijheid werd hij opnieuw gearresteerd door de zogenaamde "de-Nazificatie"-ambtenaren in Beieren op grond van de doorzichtig valse, volledig ongefundeerde beschuldiging dat hij nauwe banden zou hebben gehad met Adolf Hitler, wat door de bezettingsautoriteiten als een criminele relatie werd beschouwd.

Kuhn werd door Amerikaanse onderzoekers van oorlogsmisdaden voor onbepaalde tijd opgesloten in het concentratiekamp Dachau. Een jong meisje, Hedwig Munz, die daar in de installatie van de Amerikaanse luchtmacht werkte, had medelijden met de zieke man, die door verzorging en mishandeling ouder was geworden dan hij was, en nam hem bij de hand door de voordeur van het kamp.

Terwijl hij Hedwig op een zachte manier bedankte, leek hij onverschillig voor zijn eigen onverwachte bevrijding. De harteloze ambtenaren verzetten zich niet tegen zijn gevangenneming zes maanden later en brachten hem aan het begin van de winter terug naar het onverwarmde Dachau. Uiteindelijk lieten ze hem in 1950 vrij en drongen er bij hem op aan om naar huis te gaan en te sterven. Tien jaar gevangenschap hadden inderdaad zijn voorheen robuuste fysieke conditie gebroken. Vijfenvijftig jaar oud overleed Fritz Kuhn op 14 december 1951 in München, de geboortestad van hem en zijn Ideal, op de klanken van zijn favoriete kerstlied "Stille Nacht".

Zijn dood werd vrijwel niet opgemerkt door de rest van de wereld, die op dat moment andere afleidingen had. Jonge Amerikaanse soldaten werden gedood door niet-blanke communisten in Korea, de eerste in een lange reeks oorlogen.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS - UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seit fünf Jahren nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachtgeheimnis. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Mehrheit von Massenmord, Verbrechen, Verfolgung und Verdrängung haben nicht ausgereicht, das Keim der großen Idee unserer Welt zu zerstören. Adolf Hitler ist zurück!

Alle Nationalsozialisten sind wichtiger als die Welt. Und das Zusammenleben ist ein Kampf um die Erlaubnis unserer Völker. Die Bewegung ist eine Arbeit zu werden, aber die Größe des Kampfes. Volkland ist keine noch viel größer als in die Vergangenheit.

Die wertvolle Güter ist alles dabei, das Volkland - gegen alle Völker. Völker (1) - in höchsten Sinne Mittel und Zweck. Überwindung und Zusammenbruch.

Die "Nazi" oder "Hitler", die in Wahrheit ist ein Massenmord, ist ein Propagandainstrument, welches auf einen Schicksal führt, das jeder Nationalsozialist zu sein Pflicht!

Hitler
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS-Nieuwsbulletin
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2012 (137)
NSDAP/AO: PO Box 6614 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview met Molly
Deel drie

NSK: Uw huidige projecten zijn duidelijk filosofisch en kunstgerelateerd.

Believe my mening te geven over de impact van dergelijke onderwerpen in de politiek.

Molly: Ik probeer nog steeds de fotografie bij te werken, maar ik heb me vooral geconcentreerd op Adolf Hitler en het Leger van de Mensheid (www.mountainofmenshood.com/truth.htm). Ik ben nu bij 21 pagina's, en ik heb nog zoveel meer te doen. Het bestuurders van WO II is een absoluut mijnemveld van informatie. Je zoekt informatie over één ding en vindt nog twee dingen om te onderzoeken. Het voelt een beetje aan alsof je een archeoloog bent, die het begraven verleden opgraaf. Een verleden dat men liever niet aan het licht wil brengen. We kun-

the NEW ORDER

Number 176 (138) Founded 1973 April 26, 2012 (138)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware citizens and racial kinemen fight side by side for the preservation.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His reason are non-White immigration, culture denation, and re-orientation.

Whether "Nazi" or "Hitler", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hitler
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

De NSDAP/AO is de grootste ter wereld Nationaalsocialistische propagandaleverancier!

Gedrukte en online tijdschriften in vele talen

Honderden boeken in vele talen

Honderden websites in vele talen

<p>SS Defender against Bolshevism by Reichführer SS Reichert Rimmer</p> <p>FOR DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!</p> <p>Translated from the SS Original</p>	<p>Julius Streicher <i>Der Führer</i> Pösterl Book</p> <p>The Poisonous Mushroom</p> <p>Translated from the Third Reich Original <i>Der Giftpilz</i></p>	<p>Reichlich Hoffmann</p> <p>Hitler in Italy</p> <p>HITLER in ITALIEN</p> <p>English / German / French / English</p>	<p>SS Viewpoint - Vol. 9 Wife and Family</p> 	<p>Theodor Fritsch</p> <p>The Sins of High Finance</p> 	<p>Luftwaffe War Art Die Luftwaffe im Bild</p> <p>English - German / French - English</p>
---	---	--	--	---	--

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!